

Arrest

nr. 227 975 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster in november 2008, inmiddels meer dan tien jaar geleden, subsidiaire bescherming heeft verkregen in Italië en in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning geldig tot 8 juli 2020. Verzoekster betwist dit niet.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeksters basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Italië gegarandeerd zijn. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er, zo luidt de bestreden beslissing, niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen.

Verzoekster herhaalt thans dat zij medische problemen heeft en stelt dat zij in Italië volledig aan haar lot werd overgelaten. Ze beweert op zeer algemene wijze, maar toont niet met enig concreet begin van bewijs aan dat zij in Italië geen toegang had/heeft tot de gezondheidszorg. Ze ondersteunt haar beweringen dienaangaande, net zoals die aangaande het verklaarde gebrek aan toegang tot huisvesting en integratie- en sociale voorzieningen, niet in het minst.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster toont dan ook niet in concreto aan dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg voor haar aangehaalde medische problemen. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster brengt geen concrete en geloofwaardige elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar inzake medische problemen, noch tot andere rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreft een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met

internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdende met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken. Verzoekster toont niet concreet aan dat zij als subsidiaire beschermde geen toegang zou krijgen tot bepaalde infrastructures zoals de Italiaanse gezondheidszorg.

Wat betreft het arrest M.S.S. / België en Griekenland gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 21 januari 2011, waarnaar verzoekster refereert, merkt de Raad op dat – daargelaten dat deze situatie in wezen betrekking heeft op Griekenland en derhalve niet zonder meer getransponeerd kan worden naar onderhavig geval (Italië) – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten geacht worden. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104). Zelfs al ressorteert voorliggend verzoek gezien de verleende subsidiaire beschermingsstatus niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Italië, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er met name ook in deze gevallen – en in lijn met het hoger gestelde – in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond.

Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan haar status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat zij zeer veel heeft verteld en uitgebreid heeft toegelicht waarom volgens haar de terugkeer naar Italië aanleiding zal zijn voor de schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij is van oordeel dat zij concrete bescherming nodig heeft in België.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij zeer veel heeft verteld en uitgebreid heeft toegelicht waarom volgens haar de terugkeer naar Italië aanleiding zal zijn voor de schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekster herhaalt thans dat zij medische problemen heeft en stelt dat zij in Italië volledig aan haar lot werd overgelaten. Ze beweert op zeer algemene wijze, maar toont niet met enig concreet begin van bewijs aan dat zij in Italië geen toegang had/heeft tot de gezondheidszorg. Ze ondersteunt haar beweringen dienaangaande, net zoals die aangaande het verklaarde gebrek aan toegang tot huisvesting en integratie- en sociale voorzieningen, niet in het minst.*

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster toont dan ook niet in concreto aan dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg voor haar aangehaalde medische problemen. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster brengt geen concrete en geloofwaardige elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar inzake medische problemen, noch tot andere rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreft een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdende met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken. Verzoekster toont niet concreet aan dat zij als subsidiaire

beschermde geen toegang zou krijgen tot bepaalde infrastructuren zoals de Italiaanse gezondheidszorg.” Zij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het algemeen stellen dat zij concrete bescherming nodig heeft in België, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 15 juli 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS